

Tres i no res

Les caigudes de Rivas i Guardiola no han fet possible que Esquerra Socialista tornara a l'executiva. Les Tres Gràcies continuen i ací no ha passat res.

Manuel Munoz

Tres i no res. N'eren tres i ho són encara. Són tres i no ha passat res, o quasi. Els diuen (encara) les Tres Gràcies. Joan Lerma, que era i és president de la Generalitat i secretari general del Partit Socialista del País Valencià (PSPV-PSOE); Antoni Garcia Miralles, president de les Corts valencianes i del partit; Cebrià Ciscar, conseller de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat i vice-secretari general del PSPV.

Han fet un congrés i han lluitat moltíssim, fins i tot entre ells mateixos, per arribar a ser exactament el que eren abans, cosa no gaire fàcil en els temps que corren. Han fet un congrés, el V Congrés del PSPV, al Palau de la Música de València, on, amb votacions favorables al voltant del 96 per cent, el més destacat ha estat el silenci. Els silencis també són música.

Tres i no res. Han guanyat un congrés que estava fet perquè el guanyaren. No és això la novetat. La notícia ha estat protagonitzada pels que l'han perdut, que també n'hi ha, encara que

sigua difícil de creure. Aquests són més de tres, però podríem triar-ne tres que tenen una especial significació.

El Marsellès

Manolo Rivas ha hagut de deixar la secretaria d'Administració i Finances després de quasi deu anys de treball especialitzat en aquesta tasca boirosa i difícil. La vida, de tant en tant, dona sorpreses, però no es pot dir que en aquest cas la caiguda de Rivas —que no sols ha perdut la secretaria d'Administració i Finances, sinó la qualitat de membre de l'executiva— haja estat pròpiament una sorpresa.

El divendres que va començar el congrés l'aire feia olor a mort i el mort era Manolo Rivas. La seua cara no expressava precisament optimisme i confiança en el futur. A més li van caure sorollosament a terra les monedes que duïa a la butxaca i els seus companys d'executiva van riure sense circumspicció.

Manolo Rivas havia fet venir a València el venerable Ramón Rubial, una bandera i un testimoni de la llarga història del partit. Del partit de debò, és

Ciscar, només dos a l'executiva.

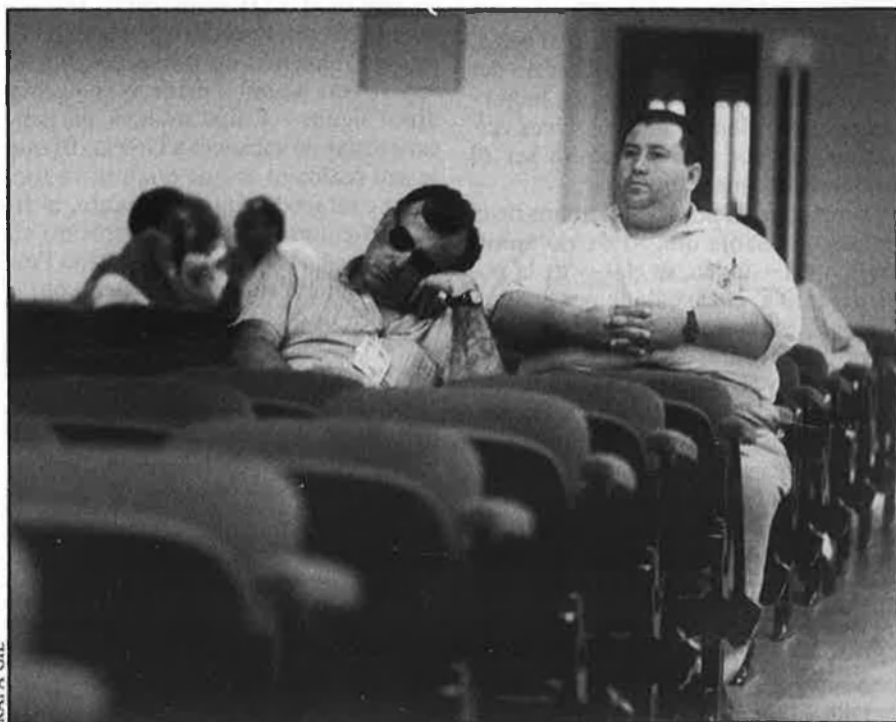
tós a les quatre de la vesprada, cosa que, d'altra banda, passà.

I Lerma va vèncer

Els resultats arribaren finalment i a les llistes presentades per elegir els membres del Comitè Nacional i Federal del PSPV, ciscaristes, lermistes, mirallistes i els adscrits a Esquerra Socialista es trobaren tots representats. La llista més important, la que integrava els noms de la Comissió Executiva Nacional, per primera vegada amb 21 membres, dibuixava un mapa un tant diferent. Esquerra Socialista no aconseguia cap representant, Lerma s'emportava la part més sucosa del pastís, 11 membres, Ciscar tan sols n'aconseguia dos, els blasquistes es veien representats pel conseller Rafael Blasco i els mirallistes acabaven amb sis homes.

Entre els canvis més significatius de l'executiva hi ha la substitució de Manuel Rivas per Antonio Castro a la secretaria d'Administració i Finances i la de Josep Maria Garés per Àngel Luna a la d'Assumptes Econòmics, Socials i Sindicals.

Una nova secretaria, la de Formació, apareix per primera volta. La dirigirà Salvador Almenar, home pròxim a Ciscar i actual director general d'Universitats. Entre les incorporacions més importants hi ha també la d'Emili Soler, que ocuparà la secretaria de Cultura i Educació i la de quatre noves dones: Josepa Frau, Immaculada Mira, Maria Teresa Sempere i Ofèlia Soler, com a secretaris executius, en compliment de la quota del 25 per cent. □

El congrés ha aportat poques novetats. Ací no ha passat res.

a dir, del PSOE. El basc Rubial és vell amic de Rivas i potser aquest confiava en la possibilitat que aquell el salvava d'una mort segura. Política, és clar. No hi hagué res a fer. Conten fonts apòcrifes que Rubial, qui, de manera sorprenent va restar a València els tres dies de congrés, ho va intentar. Sense fortuna, segons sabem pel que ja és història del PSPV.

El dissabte 4, l'agència oficial Efe distribuïa un despatx en què parlava de la possible caiguda de Rivas. Mala cosa. Fins aleshores no havia dit res i es podia concebre alguna esperança. A partir d'aquell moment es va veure clarament que per a Manolo Rivas tot estava perdut.

La història era, com totes, una vella història. El fins aleshores secretari d'Administració i Finances del PSPV s'havia dedicat —i molt— a les finances. Ell i els seus amics del partit havien arribat a tenir importants accions en moltes empreses. Fins i tot n'havien fet de noves sobre les cendres de companyies enfosades. ¿Amb quins diners? Potser aquesta és la part de la història més difícil d'aclarir i, per tant, la deixarem a fosques.

El cert és que Manolo, per malnom *el Marsellès*, havia fet molts negocis i l'existència d'aquests va arribar en negre sobre blanc a les planes de la premsa. A partir d'aquell moment sembla que, a la direcció del partit de debò, algú que mana molt va començar a plantejar-se que Rivas no havia de mantenir la secretaria que duia amb tan bons criteris en el partit de casa —és a dir, el PSPV—. La dificultat no venia dels negocis de Rivas, ben coneguts, pel que sembla, de la direcció del partit de debò, sinó del fet que haguera arribat a la llum pública. *Omnes vulnerant, ultima necat*. Allò va ser el principi del final.

Diumenge de matí, molt abans de la votació, se sabia que Rivas no anava en la llista —única, és clar— de la nova executiva, encapçalada per les Tres Gràcies. En comptes de desaparèixer, Rivas va afrontar la situació coratjosament i va respondre fent, en la mesura del possible, bona cara a les preguntes dels periodistes. Va assegurar que ell mateix havia demanat anar-se'n i que es pensava dedicar a la vida privada. Malgrat tot, la de Rivas pot ser una mort temporal i, a més, ha tornat a ser elegit membre del comitè federal del PSOE.

El Grec

Diuen les llengües verinoses del PSPV —n'hi ha un fum— que Felipe

Guardiola té una fatal relació amb Grècia. Fa uns anys era conseller de Governació de la Generalitat i se'n va anar de vacances a Grècia. Quan tornà a València, es va trobar amb la dissortada sorpresa que ja no era conseller. Potser no és massa ser conseller de Governació, però a Guardiola li agradava.

No és una bona cosa diferenciar-se de la majoria, especialment si el lema del congrés és *El projecte de la majo-*

El Xilè

Va treballar amb Salvador Allende, al Ministeri d'Agricultura de la República de Xile, fins la caiguda de la democràcia per obra del sanguinari dictador Augusto Pinochet. D'aquella època li queda la il·lusió —¡ai!— que els partits socialistes han de ser d'esquerres. Per això es manté al PSOE i vol fer des del seu corrent, dit Esquerra Socialista, que el partit —els partits, el de debò i el de casa— siguem més d'esquerres.

RAFA GIL
Lerma i Ciscar, dues de les tres gràcies.

ria. Quan, en començar les sessions, es va cantar «La Internacional», tots els membres de l'executiva alçaren el puny; Guardiola no ho va fer. No se sap si fou aquest l'error o si —com diuen alguns— Felipe anuncià que pensava tonar de vacances a Grècia. El que se sap realment és que quan es va tornar a cantar «La Internacional», al final del congrés, el nostre heroi no va poder fer-ho, amb puny o sense, a l'escenari del Palau de la Música com a membre de l'executiva.

El partit està per damunt de les persones, dels interessos individuals. Felipe havia fet coses que potser no li agradaven, com l'operació per marginar Izquierda Unida i Unitat del Poble Valencià del consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana. Però l'agraïment de la direcció —són les Tres Gràcies, tres i no res té camins inexcrutables per mostrar-se. No sabem si Guardiola tornarà de vacances a Grècia. És segur, però, que definitivament per ara no tornarà a l'executiva.

O, com s'hauria de dir amb major precisió, menys de dretes.

Es diu Vicent Garcés, ex-regidor de l'Ajuntament de València i, a hores d'ara, diputat de les Corts valencianes. Garcés critica massa la línia del(s) partit(s) i això no agrada a les Tres Gràcies d'ací, tampoc als grans prebosts d'allà.

Tanmateix, ell volia que alguns membres de la seua colla tornaren a formar part —minoritària, evidentment— de l'executiva del PSPV. Ja hi estigueren des del congrés de Benicàssim (1982), quan l'expulsió dels *nacionalistes* d'Alfons Cucó, fins al d'Alacant. Dissortadament per a Garcés i els seus, el partit ha canviat. No hi ha nacionalistes per expulsar. Només hi ha Tres Gràcies. Tres i no res. La colla de Garcés s'ha hagut de conformar a mantenir —que no és poc— la presència al dit comitè nacional del PSPV i a la llista de representants al comitè federal del partit de debò.

Tot ha restat, doncs, com s'esperava. N'eren tres i han fet un congrés perquè res no canviara. Tres i no res.